



Sreča v nesreči ali nesreča v sreči

Petindvajsetletnica prvih demokratičnih volitev je potekala v znamenju kislih obrazov. Malodane plebiscitarna enotnost vseh o stanju v naši državi je v mnenju, da je Slovenija od obljubljenе Švice enako daleč kot leta 1990. Z izraženo oceno soglašamo državljani, kar pa ne pomeni, da je s tem stvar opravljena. Še zdaleč ne! (Njihova) sreča v (naši) nesreči je, da je slovensko ljudstvo potrpežljivo, da je pozabljivo in tudi v veliki meri tisto na »n«. Njihova nesreča v njihovi sreči pa je v tem, da so z nastopi svojih zvonečih, osamosvojitveno-slavnih demokratičnih funkcij izgovorili in podpisali prisego, s čimer si niso prislužili le lepih plač in vseh ugodnosti, ampak tudi odgovornost. In ker je danes Republika Slovenija na psu, so krivi vsi, ki so sedeli v veliki dvorani Cankarjevega doma, razen glasbenikov. Vsi, prav vsi, od ex-predsednika Kučana do zadnjega poslanca, tudi zato, ker me niso sodno preganjali potem, ko mi je Delo 10. 12. 1992 objavilo prispevek z naslovom: »Obtožujem! stranke slovenske skupščine, ljudi sedanje vlade, člane predsedstva RS, sodstvo, policijo, Gospodarsko zbornico, ker niso nič naredili zoper divje lastninjenje družbene lastnine! Nasprotno! S svojo pasivnostjo so grabežljivim direktorjem in njihovim pomagačem ustvarili idealno kritje, saj so vse te manipulacije lahko izpeljali javno ter s pritiski in grožnjami proti svojim delavcem, ki so zdaj revnejši kot kdaj prej, jutri bodo pa še na slabšem.« Ta tekst je bil objavljen komaj dve leti po osamosvojitvi. 12. 2. 1998 mi je Delo ponovilo ta tekst z nadaljevanjem: »Vse imenovane strukture slovenske oblasti in predvsem vlade dr. Janeza Drnovška niso niti poskusile razveljaviti zakonodaje nekdanje SFRJ, ki je omogočala podjetjem organiziranje t. i. by-pass podjetij v večinski zasebni lasti in s tem odtujevanje družbene lastnine. By-pass podjetja lahko še dandanes poslušajo nemo. Krasti malim delničarjem, zasebnikom in novo zaposlenim ni nič drugega kot gospodarski kriminal, soglasje pidov in skladov pa navezujemo na odkrito korupcijo, vse to pa kliče k takojšnjim ukrepom.« To je bilo torej leta 1998 in do 8. 4. 2002 so se spreminjali le datumi, pa sem takrat poslal medijem, ki so mi objavili Odprto pismo predsednikom države, vlade in DZ, Kučanu, dr. Drnovšku in Pahorju z naslovom Ali je v nacionalnem interesu, da se kraja družbene lastnine nadaljuje v ropanje zaposlenih in delničarjev s konkretnim primerom, imeni, odgovornimi, številkami, vpletenimi politiki (Pahor, Bohinc). Od slavne, opevane in mnogokrat ponovljene Drnovškove Zgodbe o uspehu je ostal le še pepel, s katerim se posipajo vsi, ki so prisegli, da ne bodo delali le za svoj žep in so slavili 25-letnico razkroja Slovenije, 25-letnico anarhije pod imenom demokracije. Če prisega ni pišmevuhovska, jih moramo poklicati na odgovornost, še posebno pa so krivi t. i. krščansko usmerjeni, saj so poleg prisega odgovorni tudi pred svojim Bogom, mar ne orgličar Lojze Polnihžepov? Naj nam vendar pove, kakšno korist smo imeli Slovenci od njegovega evro-poslanstva?

JOŽEF PRAPROTNIK, KRANJ